

Min frygt.

Vi sender soldater til Afganistan og andre brændpunkter, for at nedkæmpe det onde, så det ikke kommer hjem til os. Soldaterne yder en kæmpe indsats og ofte med livet som indsats. Når de så kommer hjem efter endt periode, møder de en fjendsk holdning af en større gruppe ”gæster”, som vi redede og hjalp, da de selv var udsat for dette onde i verden.

De udnytter vores ytringsfrihed, med negativ bagtanke, dels ved at kritisere vore soldater og dels med ønske om, at fjerne denne frihed til at ytre sig.

De kan ikke lide os danskere, de opfatter os som fjender og vantro individer. De vil bestemt ikke integrere sig i vort samfund og ”arbejde” er en by i Rusland. De benytter og udnytter vort velfærdssamfund 100% til deres ofte lyssky og negative ”arbejde”.

Hvis jeg fik godkendt en demonstration af de danske myndigheder og tog skilte med, der var negative overfor vore ”gæster”, ville jeg dels få vore ”gæster” og deres fætre på nakken og min ytringsfrihed ville blive indskrænket samt ville højst sandsynligt få en retssag på nakken, for at udtale mig negativt om vore ”gæster”.

De har nemlig fået gennemtruffet en slags ”beskyttelse” kalder stort set alle udtalelser for racistiske og dermed undgår saglig kritik.

For ikke mange år siden, var der humanisme til stede i lille Danmark, man værnede om hinandens ve og vel, havde opbygget et trygt velfærdssamfund, vi alle kunne være stolte af.

Dette lille land, Danmark, havde et godt ry i udlandet og vi var vellidt mange steder i verden. Vi var også et lille gæstfrit land og hjalp ofte mennesker i nød fra andre lande. Vi modtog flere og flere ”gæster”, der kom fra fjernere og fjernere lande, medbringende kulturer fjernt fra vores, med menneske syn ligeledes fjernt fra vores.

Da der igen blev fred, hvorfra de kom, forventede vi jo nok, at de tog hjem igen, men der tog vi i den grad fejl, for de havde i stor stil fået smag for vort velfærdssamfunds goder og så en chance for at berige sig og få en højere status blandt deres egne. I visse lande, tog de ”flygtede” hjem på ferie og lod mange gange vort samfund betale.

Som du nok har bemærket, er jeg yderst forsigtig i mit ordvalg, da jeg nødig vil kaldes for racist, da jeg netop ikke er det. Jeg forholder mig til de problematikker som vi alle møder i det daglige, i det Danmark vi lever i nu. Velfærdssamfundet er i trevler, vores godhed blev/bliver udnyttet og en del ”gæster”, har kostet samfundet rigtig mange penge, deriblandt Kriminalforsorgen og Skat..

Danmark er et lille land i denne verden, lidt over fem millioner mennesker, masser af storbyer i udlandet, tæller væsentligt flere. Derfor er vi også nemme at løbe over ende. Etniske danskere føder mellem et og to børn i gennemsnit pr. familie, vore ”gæster” ofte fem til otte børn. Så kan selv en lille lommeregner hurtigt vise os, hvem der er flest af, om bare 30 år, 50 og 100 år.

Så er det helt slut med at leve i et velfærdssamfund med ytringsfrihed og ligeret mellem kvinder og mænd. Jeg tør slet ikke tænke på, hvilke konsekvenser det får for vore børnebørn og deres børn, for mange af vore nuværende ”gæster” og deres børn, vil gerne have deres love, som er nedskrevet i en bog for over tusinde år siden, gennemført i vores del af verdenen... og i lille Danmark.

Jeg ville ønske, at jeg turde stille mig op med dette brev på et banner i København foran vore folkevalgte politikere, men jeg ville blive kaldt ”racist”, ville få en del ”gæster” på nakken og det tør jeg ikke lade mig udsætte for, da deres menneske- syn er en del anderledes end mit. TN.2012